

Květinové pohádky

Sněžinka

Na konci zimy, kdy jarní budík ještě ani necinkl, se probudila květinová víla.

„Běž spát! Je brzo,“ houklo na ni sluníčko. Načechralo si svou nejteplejší peřinu, až z ní létaly sněhové vločky.

„A co když se mi nechce?!“ odmlouvala víla.

„Koukej spát a nezlob,“ mrklo sluníčko jedním okem a rozhodilo po zemi kousky své sněhové peřiny.

„Tůdle nůdle,“ udělala víla dlouhý nos a roztočila bílou sukýnku.

Její tanec probudil mezi sněhem drobné kytičky – sněžinky. Jenže sluníčko spalo a spalo.

V noci se kolem kytiček plížil mráz.

„Běž pryč! Už bude jaro,“ zaháněla ho víla. Jenže mráz před ní jen uskakoval a uličnicky ji šimral tu na noze, tu za krkem.

Květinová víla se klepala zimou a nezahřál ji ani tanec. Nejvíc se bála o sněžinky. Jsou takové malé a křehké.

„Sluníčko, ty ospalče,“ volala k obloze. „Podívej, jak jsou moje sněžinky krásné. Pomoz nám. Bez tebe zmrzneme.“

Sluníčko ospale zamžouralo. „To je nápad – kvést na sněhu,“ zívlo na celou oblohu. Natáhlo se pro bílý obláček a uháčkovalo z něj prstovou rukavici.

Víla si ji oblékla přes šaty. Zatočila se, až kolem ní vlály rukavičkové prstíky.

„To se ti vážně povedlo,“ pochválila sluníčko. Jenže to už zase napůl klímbalo pod svou peřinou.

„A co moje sněžinky? V noci přijde mráz a bude jim zima,“ nedala mu víla pokoj.

Sluníčko jí podalo konec obláčkové příze. „Jsi jejich víla, postarej se o ně,“ brouklo a znovu usnulo.

Víla Sněženka zavzdychala a pustila se do práce. Nejdřív se jí obláčková příze cuchala a motala jako pavučina ve větru. Ale nevzdala to a dál háčkovala prstíky pro svoje květiny.

Bohužel se nikdy nepoučila. Pokaždé vstává dřív než ostatní květinové víly a od bílých prstíků sněženek musí odhánět mráz.

Ilka Pacovská © 27. 7. 2021

